

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 366/2025
22.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Д.Терзић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Светлана Криловић, адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4081/23 од 06.06.2024. године, у седници одржаној 22.01.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4081/23 од 06.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4081/23 од 06.06.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 60144/20 од 16.01.2022. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да се заједно са свим лицима и стварима исели из стана бр. ..., површине 71,00 м2, који се налази на седмом спрату стамбене зграде у Ул. ... бр. .. у Београду, уписаног у ЛН бр. .. КО ... и да предметни стан, испражњен од лица и ствари, преда у посед тужиоцу. Ставом II изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 113.300,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 4081/23 од 06.06.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П 60144/20 од 16.11.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог, захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је иселење туженог из стана у власништву тужиоца који он користи без правног основа. Побийана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 37. Закона о основама својинско-правних односа, а о примени те одредбе закона не постоји неуједначена судска пракса. Ревидент у ревизији, позивајући се на погрешну примену материјалног права, у ствари указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради чинидбе (иселења), тужилац је поднео 19.07.2013. године а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор у ком се тужбени захтев односи на неновчано потраживање и да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови ангажовања пуномоћника, адвоката, са састав одговора на ревизију тужиоцу нису били потребни у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**